

Hoofdstuk 14

Lieve kleinkinderen,

Een paar dagen geleden kregen wij bezoek van twee nichten van omie. Het was heel gezellig. Ook spraken we over ons en over hun ontbijt. Heel toevallig aten die twee nichten elke ochtend precies hetzelfde als wij, nl. een bord havermout met een beetje kaneel en een lepel honing erover heen. Je kunt door dit te eten zelfs 100 jaar oud worden!

‘Maar dan moet je er wel in geloven,’ zei ik een beetje gekscherend tegen die twee nichten van omie.

Ja, geloven. Echt geloven...

Daar gaat het over in het volgende hoofdstuk.

Hoofdstuk 14 - Een dienaar van koning Herodes   Johannes 4 : 46 – 54

Na een rondreis door het land Israël ging Jezus altijd weer terug naar de stad Kapernaüm. Voor Jezus was deze stad in het hoge noorden een veilige toevluchtshaven. Het lag vlak bij de grens. Zou koning Herodes Jezus kwaad willen doen, dan kon Jezus heel snel de grens over naar het rechtsgebied van koning Filippus, die wel uit de familie van de Herodessen kwam, maar lang niet zo wreed was als koning Herodes.

En ook, wanneer zijn eigen volk Jezus kwaad zou willen doen net zoals toen in de stad Nazareth, dan was Jezus in de stad Kapernaüm veilig. Ja, in deze stad woonden drie machtige mannen die in Jezus geloofden en als het moest altijd voor Jezus op zouden komen.

Eén van deze drie machtige beschermers van Jezus was een belangrijke dienaar van koning Herodes Antipas die zijn werk in de stad Kapernaüm had.

Jezus had zijn erg ziek zoontje genezen en dat was als volgt gegaan:

Op een keer, net toen Jezus al een hele tijd niet in Kapernaüm was, werd het zoontje van deze dienaar van koning Herodes ziek. Het was nog maar een klein jongetje. Misschien had hij nog geen broertjes en zusjes. Zijn papa en mama waren erg wijs met hem. Eerst dachten ze dat het een gewone kinderziekte was, die zo weer voorbij zou gaan. Maar het jongetje kreeg erg hoge koorts. Er werd een dokter gehaald. Maar deze huisarts, samen met al zijn collega dokters in de stad Kapernaüm, konden met hun peperdure medicijnen het jongetje niet genezen. Ze verwachtten dat het jongetje deze erge koorts niet zou overleven. Dat Jezus net nu niet thuis was nu ze hem zo heel hard nodig hadden! Want, en dat geloofde deze vader heel zeker, was Jezus thuis geweest dan was hij gekomen. Jezus zou zijn zoontje de handen opgelegd hebben en hem genezen.

Jezus kon alles en hij zou zeker willen helpen. Daar geloofden de ouders van dit zieke jongetje heilig in.

En toen, terwijl de koorts op z'n hevigst was en de dokters hun hoofden schudden omdat het niet lang meer zou duren, hoorden ze dat Jezus weer terug was in Galilea, in het stadje Kana.

Maar dan was het misschien nog niet te laat... De vader ging naar Kana om Jezus op te halen. Nog één keer keek hij naar zijn doodzieke zoontje en ging daarna op weg. Het werd een reis van uren en uren over de heuvels naar het stadje Kana. Hij rustte niet, want het ging om het leven van zijn zoontje. Dit was de laatste kans. Als hij maar niet te laat was...

Om een uur of zeven in de avond, nog net voordat het donker was, klopte hij op de deur van het huis in Kana waar Jezus met zijn leerlingen was. Hij nam niet eens de tijd om normaal te groeten.

'Rabbi Jezus, kom alstublieft nu dadelijk met mij mee naar mijn huis in Kapernaüm om mijn doodziek zoontje beter te maken. Anders zal hij sterven.'

Kom alstublieft met mij mee en genees mijn zoontje!

Hoewel Jezus diep medelijden had met deze vader en ook met dat jongetje dat op sterven lag, ging hij niet dadelijk mee. Jezus was niet alleen op deze wereld gekomen om zieke mensen beter te maken en om wonderen te doen. Nee, hij was in de eerste plaats op deze wereld gekomen om de mensen te verlossen van al het verkeerde dat in elk mens zit. En om mensen die spijt hebben van wat ze gedaan hebben te vergeven. Maar wanneer zal dat gebeuren?

Jezus zei: ‘Wat is dat toch met jullie daar in Kapernaüm? Jullie geloven alleen maar wanneer ik wonderen doe.’

De vader van dit doodzieke jongetje antwoordde niet op dit verwijtend woord van Jezus. Zijn hart was te vol van zijn zoontje dat elk moment zou kunnen sterven. Het zou best waar zijn wat Jezus zei, maar daar was nu geen tijd voor om over te praten!

Smekend zei hij: *‘Heer Jezus, alstublieft, ga toch met me mee, voordat mijn zoontje sterft!’*

Jezus werd niet boos om deze dwingende vraag. Hij hoorde de grote, diepe liefde van een vader voor zijn zieke zoon en tegelijkertijd ook een sterk en groot vertrouwen in hem. Deze man uit Kapernaüm geloofde dat Jezus nu nog, midden in de duistere nacht met hem mee zou gaan om hem te helpen. Dat had nog nooit iemand gevraagd.

Jezus antwoordde deze vader: ‘Ga naar huis. Je zoon leeft!’

Heel verbaasd, niet begrijpend keek de man Jezus aan. Pas heel langzaam drong het tot hem door wat Jezus tegen hem gezegd had. *Je zoon leeft!*

Maar zijn doodzieke zoontje was thuis, in Kapernaüm, uren lang lopen hier vandaan. En hij had niet eens aan Jezus verteld wat zijn zoontje mankeerde.

Direct wist deze vader wat Jezus bedoelde. Je zoon leeft! Niet dat Jezus wist dat het jongetje nog niet gestorven was, nee, Jezus wilde dat hij in leven bleef en dat hij genezen was. Met deze drie eenvoudige woorden had Jezus zijn zoontje beter gemaakt en dat over een afstand van uren lopen.

Het kon niet. Dit was niet te geloven... *Maar Jezus zei het en dan was het waar!*

Van niemand anders zou hij het ooit geloofd hebben, maar nu Jezus het zei wist hij dat het de waarheid was. Zijn hart bonsde van blijdschap en zijn ogen schitterden. Dat Jezus dit voor hem, die dienaar van koning Herodes had willen doen, misschien was dat wel het grootste wonder.

Nog diezelfde avond ging hij weer terug naar huis. Hij voelde geen vermoeidheid. Hij hoefde niet te rusten. Nee, hij ging immers naar huis waar zijn vrouw en hun gezond zoontje op hem wachten.

Een aantal kilometers voordat hij in de stad Kapernaüm was zag hij een paar knechten van hem aan komen lopen. Reeds van veraf riepen ze naar hem: ‘Uw zoontje is weer beter! Hij heeft geen koorts meer.’

‘Wanneer, hoe laat was de koorts verdwenen?’

‘Dat was om een uur of zeven.’

Nu was het helemaal duidelijk. Die rabbi uit Nazareth kon alles. Op dezelfde tijd dat Jezus in de stad Kana zei: ‘Je zoon leeft’, was zijn zoontje in de stad Kapernaüm genezen.

Vanaf deze dag was deze dienaar van koning Herodes een grote vriend van Jezus geworden. En hij niet alleen, maar ook al zijn huisgenoten die dit grote wonder meegemaakt hadden.